

Arrest

nr. 157 887 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 17 september 2012 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 10 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot onontvankelijk van deze aanvraag. Op diezelfde datum neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Verzoekende partij dient op 17 juli 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 19 september 2013 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde.

1.3. Op 24 oktober 2013 dient verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook deze aanvraag wordt door de gemachtigde onontvankelijk verklaard op 9 december 2013. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Bij arrest nr. 131 806 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) d.d. 22 oktober 2014 wordt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de eerst vermelde beslissing verworpen. De beslissing waarbij het inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd, wordt door de Raad vernietigd.

1.4. Op 17 maart 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in het bijzonder als een descendent ten laste van haar Britse moeder.

1.5. De gemachtigde neemt op 9 september 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij op 17 september 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven gaan als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.03.2015 werd ingediend door:

Naam: O. V. (...)

Voornamen: A. J. (...)

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Dominicaanse Republiek

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *attesten OCMW Antwerpen dd. 10.03.2015 op naam van betrokkene en referentiepersoon waaruit blijkt dat beiden tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.*
- *notarieel document dd. 27.11.2014 waaruit blijkt dat derden verklaren dat betrokkene geen roerende of onroerende goederen bezit, of over geen enkel inkomen beschikt en dat hij afhankelijk is van zijn moeder: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als bewijs*
- *overzicht geldstorting via RD Envia SL voor de periode 08.09.2008 - 19.06.2009 waaruit blijkt dat er in deze maanden vijf maal geld werd overgemaakt aan betrokkene door de referentiepersoon. Echter, louter vijf geldstorting uit de periode 2008-2006 zijn niet afdoende en onvoldoende recent om aanvaard te worden als bewijs dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon*
- *overzicht geldstorting Western Union dd. 10.01.2015 en 11.01.2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon geld ontving van een derde persoon: uit deze documenten blijkt niet dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het attest dd. 10.01.2015 een adres in Nederland opgeeft als zijnde het adres van de referentiepersoon (K.(...) Amsterdam).*
- *loonfiches J. (...) voor de periode april - augustus 2014: echter, uit het administratieve dossier blijkt dat de referentiepersoon heden niet langer tewerkgesteld is bij deze werkgever; medische attesten waaruit zou moeten blijken dat de referentiepersoon heden niet kan werken: uit de voorgelegde stukken*

blijkt echter niet dat de referentiepersoon officieel werd erkend als zijnde arbeidsongeschikt / invalide. Bovendien doet de aangehaalde medische toestand van betrokkene geen afbreuk aan de vaststelling dat (op basis van het geheel van de beschikbare gegevens) onze dienst geen zicht heeft op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Er kan dan ook niet beoordeeld worden of het huidige inkomen van de referentiepersoon voldoende is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene in België, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen, te verzekeren.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

"Artikel 40bis, §2, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Uit de aangehaalde wetteksten inzake de motiveringsplicht blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Betreffende het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden opgemerkt dat:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Aan bovenstaande vereisten wordt niet voldaan door de bestreden beslissing.

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Meerbepaald wordt gesteld:

“Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.”

Deze zienswijze is in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit geen enkel element van deze bepaling volgt dat de afhankelijkheidsrelatie (het ‘ten laste zijn’) reeds diende te bestaan in het land van herkomst of origine.

De voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

Het is hierbij voldoende dat het familielid van de EU-burger ten laste is in het gastland. (DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht, Kortrijk, UGA, 2012, p. 203)

In casu verbleef verzoeker bij de indiening van de aanvraag al enige tijd bij zijn moeder (de referentiepersoon) in België en woont hij bij haar in.

Door bij de beoordeling van verzoekers aanvraag uit te gaan van de voorwaarde van een reeds in het herkomstland bestaande afhankelijkheidsrelatie, schendt de gemachtigde van de Staatssecretaris artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarop de

bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund, en dat verzoekende partij ook geschonden acht.

3.4. Op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

3.5. Aangezien verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

3.6. Volgens verzoekende partij is de stelling dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen haar en de referentiepersoon in het land van herkomst om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd, in strijd met hetgeen bepaald wordt in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit geen enkel element van deze bepaling volgt dat de afhankelijkheidsrelatie reeds diende te bestaan in het land van herkomst of origine. De voorwaarde van het ten laste zijn moet worden beoordeeld op het ogenblik van de indiening van de aanvraag. Het is hierbij voldoende dat het familielid van de EU-burger ten laste is in het gastland. Hierbij preciseert verzoekende partij nog dat zij bij het indienen van haar aanvraag om gezinshereniging al enige tijd bij haar moeder in België woonde.

3.7. Aangezien artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG) (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Waar verzoekende partij betoogt dat uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de descendent reeds in het land van herkomst ten laste is van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat uit het voormelde arrest Jia – hetgeen werd bevestigd in het arrest Reyes voor wat betreft descendents van een burger van de Unie – dat een descendent in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid, m.n. de noodzaak aan materiële steun, reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag. Het betoog van verzoekende partij mist dan ook juridische grondslag.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde de voorwaarde in voormeld artikel dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447).

De conclusie dat verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij reeds voorafgaand aan de aanvraag van gezinshereniging in het land van herkomst of origine financieel afhankelijk was van de referentiepersoon, wordt in het verzoekschrift niet betwist of weerlegd. Deze vaststelling wordt dan ook onverminderd gehandhaafd.

De Raad merkt verder op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt geconcludeerd dat onvoldoende is aangetoond dat verzoekende partij effectief onvermogen is en dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen. In zoverre verzoekende partij hiertegen inbrengt dat zij bij de indiening van de aanvraag al enige tijd bij haar moeder in België inwoont, stelt de Raad vast dat een dergelijke bemerking geen afbreuk doet aan de bevindingen dat niet werd aangetoond dat zij effectief onvermogen is en dat evenmin op afdoende wijze werd aangetoond dat haar moeder, de referentiepersoon, over voldoende bestaansmiddelen beschikt om haar ten laste te nemen. Ook deze motieven van de bestreden beslissing blijven onverminderd overeind en volstaan om de bestreden beslissing op afdoende wijze te schragen.

3.8. Uit wat voorafgaat, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Voorts maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat haar het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van de voormeld artikel wordt aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.9. In een tweede middel wordt de schending aangehaald van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het tweede middel luidt als volgt:

“Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn moeder.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen betwisting is over het feit dat verzoeker op heden met zijn moeder samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken.

Verzoeker een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing deze heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

3.11. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt verder dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen zijn onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind of vice versa, het samenwonen, de mate van reële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder of vice versa (bv. omwille van een gezondheidstoestand), de reële banden tussen beiden. Er moet op afdoende wijze worden aangetoond dat er *in casu* sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

3.12. In het licht van wat is uiteengezet in punten 3.10. en 3.11., gaat de Raad vooreerst na of er op het moment van de bestreden beslissing bijkomende elementen aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig feitelijk gezinsleven tussen verzoekende partij en haar Britse moeder waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden.

Te dezen merkt de Raad op dat verzoekende partij een uiterst summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt. Verzoekende partij haalt in het verzoekschrift enkel aan dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betekent dat zij *“niet langer kan samenblijven met zijn (haar) moeder”* en dat zij *“op heden met zijn (haar) moeder samenwoont en met haar op stabiele wijze een effectief gezin vormt, minstens werd dit niet in de bestreden beslissing in twijfel getrokken”*.

Uit wat wordt besproken onder het eerste middel blijkt dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende [blijkt] dat betrokkene effectief ten laste was en is van de referentiepersoon”*. In andere woorden: een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden en heden tussen verzoekende partij en haar moeder wordt niet aangetoond.

Met een loutere verwijzing naar de samenwoning met haar moeder, en de stelling dat zij met haar *“op stabiele wijze een effectief gezin vormt”*, toont verzoekende partij niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar moeder die anders zijn dan de normale affectieve banden. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Britse moeder, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar moeder niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond.

Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift verder niet uiteen dat er *in casu* onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat zij de normale affectieve banden met haar moeder elders normaal en effectief uitbouwt en verderzet. Zij toont middels haar zeer summier betoog niet concreet aan op welke wijze de normale affectieve banden tussen haar en haar moeder daadwerkelijk worden verbroken bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Bovendien kunnen moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om bij terugkeer in nauw contact te blijven met haar moeder en de normale affectieve banden verder te onderhouden (EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze stand van zaken aldus niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES